

Fará una entremaliadura cada setmana

ANY I — BARCELONA 3 JANER 1904 — NÚM. 1

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya: un any. . . 3 pessetas
Idem: un semestre. . 2 id.
Extranger: un any. . . 5 id.

¡Ja veurán los xicare-los
com jo gasto las bravatas!

Si feu bondat, caramel-los,
si no al quarto de las ratas.

Entremaliaduras

ERVIDOR de Vostes: ab el seu permís, com á noy ben criat comenso per saludarlos á tots y com es costum donarre el deu vos guart axís que algú 's presenta per aquets mons de Deu ab lletras d' estampa; pensant ab alló que diu *¿Qué fant els xichs? lo que veuhen fer els grans!* encareque petitet compleixo ab modos saludant á tots els diaris y no diaris que la gent qu' hi entent ne diu La Premsa; ab axó molta salut y molta venta com pera mí desitxo.

Y anant á lo meu veus aquí que moltas vegadas m' había dit que fas tant desvagat tenint tanta coneixensa, et pendrán per dropo, donchs ala á treballá y tal día fará un any. Que molts me coneixen no ho dupto. En Pere Patufet es conegut de tothom si no que no 'm poso el nom de Fonts perque desde que un barceloní del Vallés va comparar á un senyor que tinch lo honor de no coneixel ab Sant Pere, que 'm fa respecte fer broma y anomenar al meu Patró; per axó sols me he posat el nom de casa.

Donchs si; ja 's deuhen recordar d' aquell cas que tothom l' esplica que 'm va passar un día que la mare 'm va dir: —Patufet, ves á cal adroguer y portam un xavo de pebre y un xavo de safrá (allavors encare no corrían els centims) jo que me 'n vaig anar á cal adroguer y demano lo que m' había dit la mare.

Pero l' adroguer vinga guaytar y no 'm vegé; jo qu' allavors dich.

—Bé, ¿que no 'm voleu despatxar? ¡si no me 'n vaig.

—¡Oh! ¿ahón ets, que no 't veig?

Jo que allavors reboto el quarto per terra, y ab el soroll l' adroguer se 'n va adonar y quina 'n fa, cull el quarto y deixa el pebre y el safrá allá ahont lo habia trobat, marxo y vetaquí que comensan á caure gotas; ¿cóm ho faré? vaig pensar; se 't mullará el pebre y el safrá. Jo que sí, m' amago sota una col que 'm tapaba tot y no 'm

mullaba gens; pero noy, ve un bou y ¡nyach! pega mossegada á la col y se m' empassa á mí y tot.

La mare, veyent que tardaba, comensá á buscarme y cridarme per tot.

—Patufet, ¿ahont ets? Patufet, ¿ahont ets? y yo que contesto:

—A la panxa del bou
que no hi neva ni plou.

—¡Ay, Reina Santíssima! ¿ahont será aquest ángel de Deu? ¿ahont ets' Patufet!

—A la panxa del bou
que no hi neva ni plou;
quan el bou fará un pet
sortirá En Patufet.

Podeu contar la mare qué espantada quan va coneixer que 'l bou se m' habia menjat; pero vetaquí que:

el bou va fer un pet
y va sortir

EN PATUFET

CANSONETAS

Sol solet
vinam á veurer
vinam á veurer.
Sol solet
vinam á veurer
que tinch fret.
No tich capa ni barret
sino un vestidet de neixer
que me 'l guardo per las festas,
sino un vestidet d' aram
que me 'l guardo pe 'l meu sant.
Santa Clara
pegueu una escombrada.
Sant Oriol,
feu eixir el sol.
Si sant Joseph ho vol
fará bon día.
Si sant Joseph ho vol
fará bon sol.

No val

Nit de Reys

Somni de un nen

Quina nit mes pesada la que va passar en Ricardet.

Havia sortit á la tarde ab la seva mare, y si n' havia vistas de cosas; tot barrefat formant munt d' objetes que atreyan las miradas del nens y nenas que anavan á veurého per escriure despres als reys lo que volian. Y en essent al llit, en Ricardet se va adormir somnian ab aquell vapor que caminava sol, y ab aquell tren que tenía estacions com si fós un tren de debó. D' un somni n' hi va venir un altre, y l' hi va semblar veure als Reys que ab sos coves plens de juguets traginats per hermosos cavalls blanchs com la neu anavan passant de balcó en balcó

Ja qu e'ls Reys nos solen dar disgustos quan som fadrins,

ára ens hem d' aprofitar,
que 'ns posin qualcom á dins.

deixant en ells lo que deyan las cartas, que ab safata de or los hi anava entregant un criat. Quinas escalas mes altas que portava per pujar als pisos... y en Ricardet quiet en un recó del llit y sense gosarse moure per por de que 'ls Reys el sentisin, va veure com s' anavan omplin los balcons d' un sens fi de coses, y s' anavan acostant, ya eran al costat, ya un criat apuntalaba l' escala al seu balcó, cuan de sobte lo rey blanch qu' era qui lleigia las cartas, va posar cara ferrenya y ordená al criat que tragués l' escala d' allí, doncs no volía deixar hi res... los altres quedaren parats doncs no comprenian com tenint tant bon geni lo Rey blanc, s' hagues enfadat d' aquella manera, y al preguntarl' hi el perqué de alló, per tota contesta los hi va ensenyar la carta... en Ricardet era catalá, y la carta era en castellá... y en Ricardet no va veure res mes, sols va sentir que la seva mare l' hi feya un petó per desvetllarlo doncs era hora de llevarse... L' endemá passat era lo día dels Reys y ¿qué creyeu que la

va fer en castellá ell la carta? En catalá la va escrihure.

CAGANIU

*
* *

Somni de una nena

—

Y tal si n'era de bufona la Clareta. Semblava un raig de sol ab sus tirabuixons d' or y sos ulls de color de cel. Tothóm la petoneijaba y li deya:—Qu' es maca aquesta nena.—Qu' es bufona la Clareta.

Tant debian dirli, que fins ella mateixa s' arrivá á convenser de sa boniquesa, sens adonarse que perdia la modestia que tan li esqueya avans.

Y lo dia 5 de Jener, la misteriosa nit de color de color de rosa y blau de cel, elegit per Deu per esser punt de mira d' ansiosos cervellets durant tot un any, com ho fou l'estel d' Orient per aquells poderosos Reys de blancs caballs y caballer ondulant, cercadors de bondat y ternesa: portadors de felicitat y goij.

La Clareta ja feya dias que 'hi penssaba ab los bons Reyéts. Había ja posát ab ordre sa *documentació* ó sia l' primorós memorial qu' escrigué al efecte sens estalviarhi gens ni mica de temps perque 's fessen carrech Sas Majestáts de sos progresos caligráfics y gramaticáls y una volta ben closa la carta ab profusió de soliva y repicament de punys, se disposá á sortir ab sa mare, tota galanoya y pulida:

—Mira, mira mamá — esclamá de sopte—¡Ay ay¡ mira aquell noy qu' es negre...

—¡Calla nena!

—¡Ay! Somicá arrosegant la ab manyageria; que 's lletx!

La bona senyora apretá 'l pás tota confosa y una vegada separats del pobre negret digué.

—¿Veus aquell nen tan negre de qui t' has burlat? Donchs los Reyes se 'l estiman mes qu' á tu y en castich no crech que 't portin res aquest any perque ells que tot ho senten ja s' haurán adonat de que no t' estimas als negres y aquell Rey que també ho es, haurá pensát: — Ja pot escriure ja...

. . . .

Senti uns llavis carinyosos

que acariciaban son front y després una quietut!.. Los llansols blancs com colomins s' anaban estirant...estirant... y 's cargolaban en layre, en ayre... Ja arribaban al cel... uant al cap de avall de tot 'aná formánt una bellugadisa ro mol menuda... Després ná creixent y s' veyan ja ns caballs blancs tots guarits de or y pedrería ab un atje que 'ls guiaba vestit de atí y vellut de color de rosa ne s' acostaban sens fer so-oll... Ara, ara; ja som prop: Cuants n'hi ha? Uu... dos...

!!Son els Reys!! Y que son vellets! Ab sas barbas blancas que semblan de neu. Hont deu esser l' altre? Que fan ara? Aquell es tapa la cara y s' acosta mes... sembla que vol plegar alguna cosa de terra, de'ls nuvols...

!Ah! si que l'es si...ja 'l eig es lo nen negre... y l, ey que s'el emporta al cel mbé ho es... ¡Quina nuvoda! ¡Quina foscor!.. Tot es egre.

—¡Reyna santíssima! ¿Com has guarnit?—Quina mane a de pendre la xacolata... e: mira: hasta la uina dels eys en porta á la cara.

¿Y ara? perqué t'has empastifat aixi?

—Es que vull ser negra com aquell negrito y anar al cel ab lo Rey y la nina.

NOY-XICH

Vetaquí una co... que m' agrada; axió d' anar al teatre sovint. Are si que veuré 'ls cómichs de debó y qu' estrenaré un vestit nou que m' está d' alló mes maco, per ferme ab las personas de ciutat.

Els faig avinent, als empresaris, que de *pases* no heu vull, franch y m' agradan las cosrs claras y el chaculata espés, no hem vench ni per una nusa de carmetlos. Jami he fet una llista de tots els teatres de Barcelona,

tafoll y que n'hi han? ya els en faré cinch céntims la semana entrant. Per avuy pleguem qu' això es cosa de paciencia y temps y ara, ab permís de vostés, me en vaig á repassar las llissons qu' el mestre es fá vell y si em castigués no 'm deixaría anar al teatre.

CRISTOFOL

Com que tinch tanta de trassa
en tot ne goso ficar
serveixo per fer cabanyas,
serveixo per fer palaus,
faig joyas y faig moneda
y fins faig papers de banch,
y may, may fent tantas cosas
fer negoci puch lograr

*
* *

¿Quín es lo subjecte que menja ab la boca dels altres?

El nen ó nena que encerti aquestas dugues endevinallas y envihi la solució á la redacció de EN PETUFET junt ab los seus noms, edat y domicili, li enviaré 'l periódich de franch tot l'any.

Tip. Danyans y Fraguas (S. en C.), Diputació, 214